

[Lone Dybkjær]

afgørende spørgsmål: Hvad er det, det offentlige vil betale til, og hvad er det, det offentlige ikke vil betale til? Det er ikke så afgørende, hvor ydelsen udføres. Det kan man forestille sig sker på offentlige institutioner, på selvejende institutioner, på private institutioner eller private foretagender, eller hvad ved jeg. Det afgørende for os er ikke, om en ydelse produceres offentligt eller privat, men hvad det offentlige vil betale til, og det er i det lys, man skal se vores synspunkter.

Men så vil jeg gerne sige til forslagsstillerne, hvis jeg nu igen skal prøve at tage Fremskridtspartiet seriøst i denne sammenhæng, at jeg synes, at Fremskridtspartiet med sit valg af sprogbrug, med sit valg af argumentation her i salen selv er medvirkende til, at man aldrig kommer ind i en seriøs dialog med Fremskridtspartiet om disse spørgsmål, for hver evig eneste gang Fremskridtspartiet skal forklare sig, lyser der ud af Fremskridtspartiet et had til den offentlige sektor. Det kan Det Radikale Venstre ikke acceptere.

Typisk siger hr. Kim Behnke her i dag, at borgeren skal have mulighed for at fravælge den offentlige sektor, fordi den er for dårlig, eller at der på Mermaid Clinic ikke er tale om, at der er patienter på gangene, men det er der på de offentlige hospitaler. Hr. Kim Behnke ved udmærket godt, sådan som hr. Jes Lunde også har været inde på det, at når der ligger folk på gangene i den offentlige sektor, så er det, fordi der ikke er tilstrækkelige ressourcer. Og det hjælper jo ikke, at man privatiserer det; det løser ikke nødvendigvis opgaverne.

Når det er sagt, så mener jeg også, der er behov for, at den offentlige sektor får nogle nye muligheder. Noget af det, der er problemet i omsorgssektoren for slet ikke at tale om sundhedssektoren, er, at det næsten er umuligt at få en totalbehandling, hvis man f.eks. i den offentlige sektor kommer ind og skal have behandlet en arm og så også bliver syg i et ben eller andre steder. Altså, man er en afdeling, slet og ret, når man er i den offentlige sektor, og man er ikke et helt menneske. Det mener jeg er grundprincippet i strukturen i den offentlige sektor, som i øvrigt hænger sammen med samfundets specialisering; men det er der da i den offentlige sektor, på sundhedsområdet f.eks. på Rigshospitalet, nogle tiltag til at ændre.

Men det, jeg egentlig vil sige, er, at hvis Fremskridtspartiet virkelig gerne vil ind i en dialog – vi kan jo have forskellige synspunkter – så bliver Fremskridtspartiet nødt til at lægge dette had til den offentlige sektor væk, og så må vi prøve at få en anden form for diskussion. Ellers kommer man i hvert fald ikke i dialog med os, vil jeg gerne sige. For vi vil ikke tage det udgangspunkt, at den offentlige sektor – fordi den offentlige sektor lider af ond vilje, magtfordrejning og alt muligt andet – ikke kan noget. Nøjagtig de samme magtfordrejninger og bureaukrati og dårlig organisering finder man jo i den private sektor. Man skal jo ikke bilde sig ind, at det er noget, der er kendetegnende for den offentlige sektor; det kan være kendetegnende for store systemer.

Derfor synes jeg, at Fremskridtspartiet ødelægger sine egne muligheder ved den måde at argumentere på, og det gør, at i hvert fald personer som vi, der er indstillet på at lave ændringer i den offentlige sektor, faktisk ikke kan gå ind i en dialog med Fremskridtspartiet, fordi vi ikke vil stå for de synspunkter, Fremskridtspartiet kommer til at stå for også i denne diskussion – så skal jeg lade være at tage flygtningesyndspunkter og alle mulige andre synspunkter op. Vi kan end ikke gøre det, hvis vi nøgternt kigger på, hvad Fremskridtspartiet siger om den offentlige sektor.

Så vi er enige med Fremskridtspartiet i, at det ville være ønskeligt med en høj grad af valgfrihed; men vi mener, at diskussionen skal gå på, hvad det er, det offentlige skal betale til, og hvad det offentlige ikke skal betale til, og så hvor ydelserne mest hensigtsmæssigt kan produceres. Der ser vi gerne, at der er valgmuligheder. Det er den diskussion, vi synes er interessant, og ikke så meget den, som Fremskridtspartiet her fremfører, bortset fra at vi principielt er tilhængere af ordet valgfrihed.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Lone Dybkjær fremførte det synspunkt, at der i den private sektor også sker dårlige ting: magtfordrejning osv. Ja, aldeles enig.

Forskellen på den offentlige og den private sektor er bare, at i det øjeblik jeg f.eks. – bare som et eksempel – synes, at den måde, forsikrings-selskabet Hafnia forvalter sin virksomhed på, simpelt hen er for dårlig, så har jeg den